

Vonaton

Kopogó, dobogó lábak.
Az idő magára várat.
Megáll az úton a járat,
a vándor kutyául fáradt.
Állni látszik az idő.
Mostoha, kicsi szerető.
Elfutna, ha lehetne.
Elhagy, amint feledne.
Hálátlan, de nem ásít,
lelket játszva tépázik.

Sziszüphosz

Százszor ha kell, százszor teszem.
Százszor add hát, százszor nekem.
Százszor bízd rám, százszor viszem.
Százszor újra, százszor hiszem.
Mert így lehet, mert így tudok,
mert mindent mit adsz, én elbírok.
Csak ennyivel megbirkózom.
Csak ennyi, vagy kezdjük újból?

Csönd

Ma nem adtál jóéjt-csókot,
inkább origamipapírt vágtál a csöndből,
ami bekuporodott hozzánk, a szobába.
Buta nyuszikat, repülőket, meg jelentéktelen virágokat hajtogattál,
majd letted közénk.
Csak hogy még sűrűbb legyen a levegő, ami most felhúzta a csöndet magára,
mint valami bő, meleg pulóvert.
Nem mondanám, hogy étel ez, amibe beleharapsz.
Sokkal inkább, olyan megfoghatatlan ízé,
amitől csak fulladozol.
Levegő után kapkodszt,
pedig annak az egyik válfaját nyeldesed.
És ezt a csöndet engedted te ki a ketrecéből,
azzal a kulccsal, amit a kezedbe adtam.